

Szatirák eze kilencszázharminckilencből

Jóbarátok röpke párbeszéde

„Alászolgája“ — üdvözöl,
 így hint port a szemedbe
 és „Van szerencsém“ mondogod te,
 ám jóval több lehetne.

„Hát hogy van?“ kérdi, mint akit
 dolgaid érdekelnek.
 „Ó, köszönöm jól“ feleled,
 bár ép ma árvereznek.

„Viszontlátásra“ búcsúzik
 s boldogan megvakulna.
 „No isten áldja“ szólsz s véled,
 korszorúra még jutna...

No, de hisz emberek vagyunk
 és nincs nagyobb számárság,
 mint kákán keresni csomót.
 Éljen a jóbarátság.

Komáromi József Sándor

Ezt tedd meg

Kezed a szívedre teszed,
 úgy véled, ez már bizonyít.
 Nem mondom, igazad lehet,
 sok az ostoba bizony itt.

No persze, esküt is teszel.
 Esküvel több, vagy kevesebb...
 De el is pirulsz szívesen
 s még hogy lesütöd szemedet.

Hát szép és jó. De látod, én
 szörnyűmód hitetlen vagyok:
 el nem hinném hogy károdér'
 lopnád épp velem a napod.

Kezed a szívedre teszed?
 Csak kabátodra, vén csaló...
 Ne tréfálj, legyen már eszed:
 szív, s neked? Mire volna jó?

Ne pirulj, ne esküdj többet.
 Eféle nem hat meg, ne félj.
 Szíved a kezedre, öreg!
 Ezt tedd meg. Azután beszélj.

Komáromi József Sándor

Te jót akartál

Feldult az arcod és kezed
 remeg, amikor magyarázod,
 hogy fizetnek az írigyek
 s több barátod is milyen álnok.

„Nagy célokért“ volt jelszavad
 és bizony előbbre is vitted
 minden dolgodat és haladt
 munkád, hisz úgy arat ki mint vet.

Az az nem épen, mert íme
 most sárral dobálnak meg téged.
 És elmeséled sebtibe,
 hogy minden ember félreértett.

Te jót akartál. Jót bizony,
 de tévedtél, mi megtörténik
 és jaj, most elfog az iszony:
 bepiszkoltak könyökig-térdig.

Ne mondd tovább nagy célodat.
 Ha minden poklok rádszakadnak:
 te jót akartál és sokat —
 és mindent-mindent önmagadnak.

Komáromi József Sándor